

25.76x13.7	1	עמוד 26	גילון	11/03/2016	52359767-4
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

חרוזי הזהב של חניתה

מאת: מירב בורשטיין

אשת חינוך המשמשת גם כרכוזת זהירות בדרכים * יחד עם ניהול משפחה וקריירה היא משלבת את אהבתה לכתובת שירים וסיפורים * כרכוזת זה"ב היא מנגישה את החומר הלימודי בצורה חווייתית וחזותית * לדעתה לא נעשה מספיק בתחום וזאת משום שישנו מעט זלזול בתחום, לנו ההורים יש תפקיד חשוב להוות דוגמא לילדנו.

זוהי חניתה אמון, ירושלמית, המשיקה את כתב ידה הראשון לילדים: "חרוזי הזהב של נעה" בהוצאת "אופיר ביכורים". הספר מזכיר לנו את החוקים החשובים השומרים על כולנו וביחוד על ילדינו בדרכים. וכמורה ורכוזת מציינת: "הרגלי זה"ב צריך להנחיל בקרב הילדים כדרך חיים ולא רק כלימוד מן המניין, זהו עניין של דיני נפשות".

חניתה אמון, 39 נשואה ואם לארבעה, היא אשת חינוך, המשמשת זה שנים כרכוזת זהירות בדרכים ונגישות. נולדה וגדלה במושב ישעי שבשפלת יהודה, ובעקבות נישואיה לפני כ- 15 שנים עברה לגור בשכונת גילה בירושלים.

את אהבתה לכתובה היא מממשת למרות ניהול חיי משפחה ועבודת הוראה טובענית וכיום לאחר שנים היא משיקה את ספרה החדש לילדים "חרוזי הזהב של נועה". בספר זה מפגישה חניתה את הקוראים

הצעירים עם סיטואציות מוכרות בהם נלמדים כללים ברורים של "זהירות בדרכים" כדוגמת: התמודדות עם נתיב חסום הגורם להקטנת שדה הראייה בחציית הכביש, התקנת רמזור חדש בכביש שמסדר את התנועה בקלות, הצלת חתול טועה באמצע הכביש בידי שוטר, השפעת מזג האוויר החורפי על התנהלותנו כמו; אדים בשמשה הגורמים לראיה לקויה, הסרבול, סכנת ההחלקה ולבישת בגדים בהירים בחושך ועוד.

הספר כתוב בצורה משעשעת ומלווה בחרוזים, המאפשרת לילדים להבין עד כמה חשוב בסביבת הכביש להיות ערניים.

חניתה חולמת להיות סופרת "הגשמת החלום לא תם בהוצאה של ספר אחד אני רוצה להמשיך לכתוב הן סיפורי ילדים והן להתנסות בכתובה למבוגרים וכמו כן לפרסם את שירי שאני כותבת כבר יותר מ-24 שנים". מציינת חניתה. "וחלומי המתוק הוא כמובן לזכות להתפרנס בכבוד מהכתובה הן בתור סופרת והן בתור משוררת."

כילדה תמיד מצאה את עולם הספרים מרתק בעיניה. לדבריה הספר שהשפיע עליה עוד מאז הוא: "העץ הנדיב" מפני שישנה האנשה רגישה של העץ אל מול הילד שהופך לאדם ותוך כדי בסיפור

ישנה נתינה שלא על מנת לקבל ואילו רק בשביל לעשות טוב לאחר.

לנושא לימוד הזה"ב בבית הספר נכנסה בעקבות פניה של מנהל בית הספר שזיהה את אופייה וכישוריה כאדם מקצועי ואכפתי. "הוא גרם לי להבין שאני מתעסקת בדיני נפשות וזה שווה אותי". לדעתה: "הרגלי זה"ב צריך להנחיל בקרב הילדים כדרך חיים ולא רק כלימוד מן המניין, זהו עניין של דיני נפשות ולכן יש הן לחשוף את הילדים להצגות המטמיעות את הנושא, ליצור תוכנית במדיה שתסחף ותחשוף והן דרך סיפורת וחומרי לימוד שמנגישים וגורמים לילד/ה להבין שהיים לא ניתן לקנות או להחזיר כמו צעצוע".

הורים הם ראי ילדם! בכל הנוגע בתחומי החינוך ולא רק בזהירות בדרכים, הילד/ה נושא את עינו לפעולות הנעשות ע"י הוריו ומבחינתו זה "כזה ראי וקדש". מציינת חניתה. "לצערי אני נתקלת בהרבה מקרים במ ההורה אינו משמש דוגמה לילדו ובכך אף הורס את הלימוד שנעשה בבי"ס".

"אם לא הייתי מורה הייתי שחקנית". "אם לא הייתי אשת חינוך הייתי שחקנית או אמנית בתחום העיצוב והחזות". היא מסיימת את הראיון בנימה אופטימית.

הספר מוקדש לילדי העולם: "שמרו על הנשמה שניתנה לנו במתנה. בכביש גלו זהירות-פה אין מקום לפזיזות ולתחרות".